На безлюдному острові, біля берегів Червоного моря, жив та був колись Парс[1].

І носив той Парс капелюха, від якого сонячне проміння відбивалось просто-таки з казковою чарівністю.

І от у цього Парса, який жив біля берегів Червоного моря, тільки й було майна, що отой капелюх, ніж та жаровня,— одна з тих жаровень, до яких дітям якнайсуворіше забороняється торкатись.

І от одного дня набрав він борошна, води, коринок, родзинок, цукру й такого іншого та й зліпив собі пиріг завширшки два лікті, а завтовшки аж три. Ну, звісно, то був Ласий Наїдок (це така чаклунська примова).

Паре поставив його на жаровню, на якій йому, бачте, дозволено було куховарити, і пік, і пік, і пік, аж поки той пиріг добре зарум'янився й від нього пішов апетитний дух.

Та тільки-но Парс роззявив рота, щоб з'їсти свій пиріг, як раптом з безлюдних нетрів безлюдного острова вийшов Носоріг. А з Носорога на носі рожище та ще двоє маленьких поросячих очиць, а сам він до краю невихований.

В ті часи Носоріг носив шкуру в обтяжку, зовсім гладеньку і без жодної зморшки. І був він схожий, як дві краплі води, на іграшкового носорога, тільки набагато більший. Та все одно й тоді він не міг похвалитися своєю поведінкою, як не може похвалитися нею й тепер — і ніколи не зможе. Носоріг вийшов і сказав:

— У-г-у!

І злякався Парс, і покинув свій пиріг, і подерся чимшвидше на пальмове дерево у чому був. А був він лише в своєму капелюсі, від якого сонячне проміння відбивалось просто-таки з казковою чарівністю.

А Носоріг перекинув рожищем жаровню, і пиріг викотився на пісок, і він настромив пиріг на ріг та й почав їсти, а з'ївши, знову пішов у безлюдні нетрі безлюдного острова, прилеглого до островів Мазандеран, Сокотра та мисів Великого Рівнодення.

Тоді Паре зліз із пальми, поставив на ніжки свою жаровню і виголосив маленького віршика-закляття, якого ти, звісно, не знаєш, а тому я тобі його скажу:

Згадає той, хто вкрав пиріг,

Якого Парс для себе спік,

Та з'їсти сам не встиг!

І в цих словах було набагато більше змісту, ніж ти гадаєш.

Бо тижнів за п'ять з Червоного моря війнуло страшною спекою, і все живе поспішило скинути з себе все, що тільки можна скинути.

Паре скинув свого капелюха, а Носоріг скинув свою шкуру й поніс її на плечі, йдучи до моря купатися. В ті часи шкура застібалася в нього знизу на три ґудзики і нагадувала прогумований плащ-дощовик.

Він і слівцем не подякував за Парсів пиріг, хоч з'їв його геть до крихти, бо ні тоді, ні тепер у ньому не було і немає анітрішечки ввічливості. Він отак навпростець почалапав у воду й, пірнувши, крізь ніздрі почав випускати бульбашки, а шкуру покинув на березі.

Саме в цей час берегом моря проходив Парс. Він побачив Носорогову шкуру, і посмішка майнула по його обличчю — раз і вдруге. І він тричі протанцював навколо шкури, нетерпляче потираючи долоні.

І вже аж після цього Парс хутенько збігав додому й наповнив свого капелюха кришками від пирогів аж по самі вінця, бо Паре тільки і їв пироги, а кришок ніколи не вимітав. І він узяв Носорогову шкуру, і він пом'яв Носорогову шкуру, і він розгорнув Носорогову шкуру, і він розтягнув Носорогову шкуру, а далі насипав у неї повнісінько сухих, жорстких, черствих і колючих кришок та підгорілих коринок. Сам же він спритно видерся на верхівку пальмового дерева та й став чекати, коли Носоріг вийде з води та натягне свою шкуру.

І дочекався. Носоріг вийшов з води, натяг шкуру й застебнув її на всі три ґудзики. Але кришки залоскотали його, як вони лоскочуть тебе в постелі. Носоріг спробував чухатись, та вийшло ще гірше. Тоді він ліг на пісок і качався, качався, качався, а кришки лоскотали його, лоскотали та лоскотали. Тоді він схопився на ноги, підскочив до пальми і почав тертися об її стовбур. Терся він, терся, терся, аж поки й натер собі на шкурі грубезні згортки — одну на плечах, другу на животі, саме там, де були в нього ґудзики (які, звісно, повідлітали геть), і ще натер собі згортки на ногах. Це дуже попсувало йому вдачу, хоча і не звільнило від кришок. Вони зосталися під шкурою і не переставали лоскотати. Отак і побрів він додому, страшенно сердитий і жахливо зачуханий. І відтоді й понині в кожного Носорога грубезні згортки на шкурі й дуже погана вдача, а все через оті кришки з пирогів.

А Парс, посидівши, зліз собі а пальми, надів капелюха, від якого сонячне проміння відбивалось просто-таки з казковою чарівністю, взяв під пахву свою жаровню та й пішов геть у напрямі Оротаво, Амігдале, Полонин Анантаріво та Боліт Сонапута.

Цей острів безлюдний,

Цей острів скелястий

Сховався у хвилях

Червоного моря.

Знайти його

Легко:

Лиш карту узяти,

Та деякі назви

На ній розшукати.

Ось острів

С О К О Т Р А,

Ось мис

Г В А Р Д А Ф У Й,

Ось море,

Сусіднє із ним,

А Р АВ І Й С Ь К Е.

Уважно дивись

І на Захід мандруй,

До місця тобі уже близько!

Щоправда, на острові

Спека страшенна.

Та що ота спека

Для ТЕБЕ

й для МЕНЕ!

Хай дме від

С У Е Ц У

Вітрище палючий,

Хай потом нас пройме,

Хай спрага помучить,—

Нам треба будь-що

Острівець розшукати,

У Парса в гостях побувати!

[1] П а р с и — нащадки стародавніх персів.